

РЕШЕНИЕ

№ 5784

гр. София, 19.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.11.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антоанета Аргирова

Весала Николова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Явор Димитров, като разгледа дело номер **6064** по описа за **2011** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно и е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от АПК, вр.чл. 63, ал. 1, изр.2-ро от ЗАНН.

С Решение от 20.05.2011г., постановено по н.а.х.дело №10940/2010г. по описа на Софийски районен съд, СРС, НО, 4-ти състав е потвърдил Наказателно постановление /НП/ №Ат 1901/03.08.2010г., издадено от началник отдел "ПП"-СДВР, с което на основание чл.189, ал.4 и чл.182, ал.1, т.5 ЗДвП на Т. В. А., на основание чл.174, ал.1 ЗДвП са наложени кумулативно предвидените административни наказания "глоба" в размер на 270 лева и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от шест месеца.

Така постановеното решение, в срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН, е обжалвано от Т. В. А. с искане за отмяната му. Релевираните касационни основания са за допуснати съществени процесуални нарушения, аргументирани в жалбата.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът се представлява от адв.Ж., който поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ.

Ответникът по касационната жалба не се представлява в с.з. пред АС-София град и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура, дава становище за неоснователност касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на

чл.348 от НПК и служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, провери изцяло съответствието на атакуваното решение с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

С НП, потвърдено с обжалваното пред АС-София град решение, касаторът е санкциониран за това, че на 31.05.2010г., около 02.30 часа управлявал л.а."Ф. Г." с ДКН:М 6494 АМ в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], след употреба на алкохол-с концентрация на алкохол в кръвта 1.07 на хиляда. Срещу ресторант "К." касаторът бил спрял за проверка от полицейски служители, които установили, че лъха на алкохол. Полицейските служители извикали за съдействие екип от 06 РУП-СДВР, които изпробвали касатора за употреба на алкохол с техническо средство "А. Дрегер 7410 +", с №0108, при което бил отчетен резултат 1.07 промили. На касатора бил издаден талон за медицинско изследване за I-ва МБАЛ, където той не се явил.

Касационната инстанция намира, че така описаната фактическа обстановка е правилно установена от решаващия съд като не е налице съществено процесуално нарушение, свързано с процеса на допускане, събиране и преценка на доказателствените материали по делото или ограничаващо правото на защита на обвиненото в извършеното административно нарушение лице. Обратно на твърденията на касатора, СРС е събрал всички необходими за изясняване на делото доказателства и не е допуснал процесуална пасивност в нарушение на задълженията си по чл. 13 и 107, ал.2 и ал.3 НПК, вр.чл.84 от ЗАНН. Фактическите констатации на СРС са направени след анализ на събраните по делото доказателства-показанията на св.Л., събрани в хода на съдебното следствие, съдържащите се в преписката писмени доказателства и допълнително събраните от съда, приобщени към доказателствените материали по делото по реда на чл.283 от НПК, вр. чл.84 от ЗАНН. Настоящата инстанция споделя изцяло доводите на СРС относно доказателствената сила и стойност на събраните по делото доказателствени материали. Съгласно чл.189, ал.2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Така установената от специалния закон доказателствена сила на редовно съставените АУАН не е обвързваща за съда в съответствие с разпоредбите на чл.14, ал.1, чл.305, ал.3 от НПК, вр.чл.84 от ЗАНН и Постановление №10/1973г., поради което във фазата на съдебно оспорване АУАН се цени наред с всички останали събрани по делото доказателства. При положение, че по делото не са събрани доказателства, които да внасят съмнение относно описаната в АУАН фактическа обстановка и достоверността на събраните по делото други доказателствени средства, правилно решаващият съд я е приел за установена по несъмнен и безспорен начин. Неоснователно е и възражението, че в НП била нарушена разпоредбата на чл.57, ал.1, т.5: Начинът на осъществяване на нарушението е посочен-"употреба на алкохол", а да се очаква да бъдат описани средствата за извършването му е меко казано несериозно; Нарушението е формално и съставомерни общественоопасни последици няма, поради което не могат такива да бъдат описани в административнонаказателното обвинение от фактическа страна, каквото очевидно е очакването на касатора.

Законосъобразни са и изводите на съда, че описаната в НП и установена по делото

фактическа обстановка осъществява от обективна и субективна страна състава на нарушение по чл.174, ал.1 ЗДвП, за което с НП на касатора са били наложени кумулативно предвидените в същата разпоредба административни наказания „глоба” и “лишаване от право да управлява МПС”. Налагането на кумулативно предвидената в закона за извършеното нарушение санкция, обратно на твърденията на защитата на касатора съответства, а не нарушава принципа за законоустановеност, още по-малко забраната за “non bis in dem”-чл.17 ЗАНН. Отнемането на контролни точки не е “трето” наказание за същото нарушение, а нормативно установена последица, настъпваща с влизането в сила на НП, която последица сама по себе си не представлява правопрекратяващ или правоограничаващ за санкционираното лице юридически факт. С оглед гореизложеното и поради липсата на соченото от жалбоподателя касационно основание и на такива по чл.218, ал.2 от АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221,ал.2, от АПК, вл.чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, Административен съд София-град, VI-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 20.05.2011г., постановено по н.а.х.дело №10940/2010г. по описа на Софийски районен съд.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.